

zvěstník SKV SOKOL MÜNCHEN

srpen 2011
číslo 2 - ročník VIII

Konec starých časů

■ Definitivní konec starých časů, též zvaných zlaté, nastal pro mě nedávno, lépe řečeno teprve nedávno jsem ho zaregistroval. Bylo to na takovém posezení (dříve mejdanu, dnes párty), na kterém došlo k něčemu dnes dost neobvyklému – zpívalo se tam. A bylo tam i pár sokolů a tak padl návrh zazpívat si i nějakou sokolskou, což komentovala zcela vážně jedna mladší sestra, myslím že sokolská funkcionářka – tok informací mezi mnichovskými jednotami se stále ještě nedá nazvat optimálním – že jediná jí známá sokolská píseň je „sedí sokol na javorí“. A mně se v ten moment v hlavě rozsvítilo, že sokolská organizace, kde téměř každý věděl, že byl nějaký Tyrš a co chtěl a co se mu povedlo, která byla organizace české a vůbec slovanské vzájemnosti, projevující se samozřejmě nejen zpěvem, ale tím také, tak ta že už není a nebude a že já vlastně nevím, jestli je to v dnešní Evropě dobře nebo špatně. Současný nový a údajně moderní Sokol sice hledá ještě pořád své místo na slunci a zatím se moc nevycajchnoval, ale třeba přece jen najde časem svého nového Tyrše, který třeba přijde se vzájemností evropskou, což sice vzbudí nelibost nejen hradní, ale potřeba by to bylo už proto, že zpěv muezina z minaretu přece jen není pro naše uši tak libozvučný.

Současně se sokolskou organizací se se starými časy loučí i Spolková republika Německo, mnou dlouho považovaná za špičku evropské politické vyváženosti a prozíravosti, z čehož mě vyvedlo několik televizních debat, ve kterých byli zahraniční kritici hazardní vládní (euro)politiky napadáni a uráženi primitivním způsobem připomínajícím doby dávno minulé. To vše za potlesku diváků a to už je povážlivě neférové a neobhajitelné ani často používaným argumentem, že se jedná o důsledek sjednocení Německa. V této souvislosti dokumentuje příchod nové doby bez fair-bariér snad nejlépe každoroční mnichovský Oktoberfest. Z původně velice milé a sympatické lidové slavnosti, ke které patřili Bavoráci v gala, lidová muzika a pohoda, se stala fabrika na masové nepřetržitě lití do sebe piva – a to,

kdo mě zná, mě určitě nebude podezírat z antipatie ke konzumaci tohoto nápoje. Celé to probíhá tak, že cestovní kanceláře přivezou do Mnichova v nekončící řadě autobusů kavky ze všech končin světa, kterým je nejprve povoleno zakoupit si v místních obchodních domech bavorské pseudokroje – každý rok trochu jiné, aby se poznalo kdo nejde s dobou – aby byli poslázi nahnáni do stanů na vyhrazená místa u stolů, kde smějí nebo téměř musí pít jeden máz za druhým – kus bratru za pětku – následně pak vylézt na stoly, poskakovat a neartikulovaně řvát - texty elektronicky reprodukováných písní stimulujících k větší konzumaci jsou jim samozřejmě neznámé. Před uzavřenými stany se pak shromáždí obrovský dav a žebrá na pořadatelích, aby se do stanů mohl být by i jedním očkem podívat. Po zavírací hodině se pak ulice zaplní potácejícími se postavami v kožených kalhotách pějících - konečně po jejich - „voláréé hoho, cantáréé hohohoho“ a místní se těší na pvní děšť, který umyje zvrátky a pomůže nahradit zápach obsahu močových měchýřů z celého světa obvyklým zápachem benzínu a sladu z pivovarů.

Tak trochu symbolem konce starých časů je i nedávné úmrtí Oty Habsburského, který byl posledním, koho jsme mohli požádat, aby usedl na český trůn. To by ovšem český volič musel volit monarchisty a nikoliv pohrobky komunistických dobrodruhů. Měli bychom bývali měli konečně v čele státu přesvědčeného Evropana, kterému to navíc vyjímečně myslelo. My sokolové jsme sice s Habsburky měli své problémy, ale to bylo ještě za těch starých časů. I tak ale má třeba naše jednota ve svém archivu pozvánku na recepci, kterou poslal otec zeměděleho Oty císař Karel mnichovským sokolům, což bylo tehdy asi jako kdyby dnes Klaus pozval na Hrad delegaci homosexuálů, bylo to smířlivé gesto, ale přišlo pozdě, válka se tehdy už chýlila ke konci. Ale když budeme féroví - v porovnání s tlupou šašků ve službách ČEZU či První uhelné, která nám vládne dnes, nedělali ti císaři vůbec špatnou figuru, a to jak politicky, tak opticky. Minimálně ti dva poslední byli konstituční

monarchové, respektovali parlament a byli schopni pochopit i ústavu, jejich soudci soudili neúplatně podle zákoníku, jehož torzo platí v Čechách dodnes, jejich školy produkovaly děti umějící číst a psát a na císaři na koni bylo halt vidět, že je císař. Nakonec se je naši prezidenti často pokoušeli napodobovat, nejlépe se to dařilo Masarykovi a zřejmě nejhůře Gottwaldovi, ten když se oblékl do bělostné uniformy admirála – zřejmě dunajské plavby – tak šla půlka národa do kolen. A tak nedotknutelné ty hlavy pomazané nebyly také. Když se třeba zjistilo že habsburský

Ferdinand nebo bavorský Ludvík jsou tak trochu cvoci, tak se vždycky našel nějaký způsob jak je z toho trůnu sešoupnout, zatímco nesaditelná hlava státu dnešního, která má podobné problémy, přečkává v úřadě jedno volební období za druhým a cvoci jsou z něj posláze i všichni okolo.

No nic, minimálně ty Habsburky si asi trochu idealizují a v jednom dokonce vědomě lžou. Otu Habsburka nebylo možné posadit na český trůn. Nikdy by se tam totiž posadit nenechal.

Karel Pokorný, starosta - kpokorny41@aol.com

KAREL POKORNÝ SLAVÍ 70

Karel Pokorný je náš sokolský starosta. Už osmým rokem. Předtím starostoval čtyři roky ve spřátelené jednotě TJ Sokol Mnichov, suma sumárum 12 starostovacích let - tedy šest volebních období, a to bez protikandidáta. Jeho voliči taky moc dobře vědí proč...

A není to proto, že by se zrovna strhal, což často jiným dobrovolným funkcionářům s nedostatkem fantazie nezbyvá, on se jednoduše umí postarat o to, aby to u nás běželo, a donutit svým přirozeným šarmem členstvo, aby realizovalo jeho plány. Taky všechno ví (nejen to, že je nesmysl vydávat srpnový zVěstník v říjnu) a každému nezištně poradí, byť by mu – obzvláště po

nedávném dokončení studií práv, často náležel nemalý honorář.

Ale to není zdaleka všechno. Ona je s ním totiž k tomu ke všemu za každé situace dost značná psina. A v tom asi tkví jeho jedinečnost, no ukažte nám prosím druhého sokolského starostu se smyslem pro humor... Když se člověk rozhlédne, skorem to vypadá, že předpokladem pro sokolské starostování je spíš smysl pro humor nemít...

Jo a konsekventní, to je Karel taky dost. Tak se všichni snažíme ho moc nenašvat, protože kdyby ho ten náš Sokol jednou přestal těšit, tak by nás všechny poslal, jak ho za ta leta známe, dost konsekventně k čertu. Akorát by to vyjádřil svým známým, o poznání srdnatějším způsobem.

Ale k tomu snad ještě dlouhá léta a další a další volební období nedejde...

redakce

Karel Pokorný – sedmdesátník.

V září překročí ve „všič“ svěžesti sedmdesátku.

Znám ho již dlouho, založili jsme spolu před mnoha a mnoha léty legrační klub Praezidentů, byli jsme spolu v Sokole - ve výboru Sokola a již skoro dvacet let jsme spolu ve výboru SVU Německo – Společnosti pro vědy a umění v Mnichově. Takže o něm vím dost...

Jsme kamarádi, jak se sluší a patří v emigraci a jak nám to zůstalo i po „sametové“ revoluci. Byl sportovcem tělem i duší - ještě hraje nohejbal a squash a běhá na lyžích. Mám takový pocit, že je i sečtělý a chytrý – ale to nebudu rozebírat - teprv až mu bude osmdesát - snad to vzpomenu. Myslím, že už kolikrát

přivedl přednášející svými dotazy a doplňky z historie, politiky, sportu atd. do rozpaků, nebo je přivedl k tomu, že své rozpravy doplnili.

Mám za to, že nebude zrovna rád, když vzpomenu i na naše hádky, že se až hory – a tady jich máme dost – zelenaly. A nikdy jsme to netáhli déle, než k prvnímu společnému loku piva, nebo než jsme svlékli tréninkové oblečení. A proto ho mám rád – a proto si myslím, že zažil – zbytečně – někdy nevděk a možná i – zlobu – která by se bývala rozmluvou a jinak jistě vyřešila – v dobrém.

Přeji mu – a i sobě – aby nám to dlouho vydrželo.

Ladislav Pavlík, Mnichov

KAREL HAŠLER & DIVADLO VE TŘI

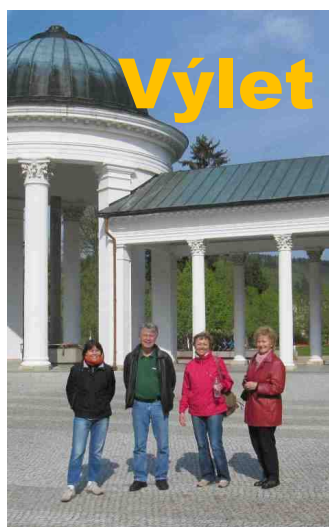
12. dubna 2011

Program o Karlu Hašlerovi jsme vlastně plánovali již odpradávná, inspirováni angažovanými akcemi Českého mezinárodního klubu v Praze a odhalení Hašlerova pomníku na Nových zámeckých schodech před dvěma lety.

A připomenout Hašlera potřeba bylo, protože – jak vyšlo najevo – mladé české generaci, speciálně té v zahraničí neodkojené zpěvem u táborových ohňů, již jméno tohoto populárního českého písničkáře, zpěváka, herce a kabaretisty neříká zhola nic. Tak když nám z Počerad došla nabídka od Divadla VeTři, nenechali jsme se dlouho pobízet a ve spolupráci s Českým centrem v Mnichově jakožto místní SVU uspořádali společný „Večer pro Karla Hašlera“. Šimon Pečenka ve svém strhujícím dynamickém stylu doplňován svou partnerkou

Michaelou Markovou (foto vlevo) předvedli informativní a vtipný průřez Hašlerovým životem a jeho obsáhlou tvorbou. Návštěva byla velmi dobrá a ohlas jednoznačně pozitivní, překvapivě i ze strany chronických remcalů.

Výlet Mariánské Lázně

a Brod nad Tichou

29. dubna – 1. května 2011

Když se Jan Šícha před osmi lety loučil se svým ředitelským místem v mnichovském Českém centru, bylo ujednáno, že ho naše jednota co nejdříve navštíví na jeho zrekonstruované faře v Brodu nad Tichou u Chodové Planě.

Nápad zněl skvěle, všeobecné nadšení velké, - ale jak to chodí, jen do té doby, než se začlo mluvit o konkrétním termínu. To pak najednou měli všichni plné ruce práce s opravou svých oldtimerů a obstarávání včelstev.

Tak nás zbylo nakonec z Mnichova čtyři, ale užili jsme si to bohatě, vedle fundované prohlídky fary (foto vpravo) a pečených pstruhů z pece pana Šíchy ještě také Mariánské Lázně za slunce, lesní židovský hřbitov Drmoul (foto vlevo) před průtrží mračen, navštívili pozůstatky kasáren, kde si starosta Karel Pokorný před 50ti lety odpykával svou povinnou vojenskou službu a při té příležitosti obešli několik stavení přilehlé obce v domnění, že se doptáme na osud slečny, které tenkrát chodil pískat pod okna...

A poslední den jsme ještě pěšky stihli Říp, Český Krumlov, hrady Karštejn a Červená Lhota, Ještěd, zámek Hvězda, kamenný most v Písku – haha, naletěli jste: vše v parku miniatur Bohemium.

Bavorská zemská výstava

Ludwig II. aneb Soumrak bohů

5. července 2011

Na jednom z ostrovů bavorského moře Chiemsee, chtěl Ludvík II. bavorský postavit druhé Versailles, co se mu podařilo jenom částečně, neboť byl časem zbaven svéprávnosti (a to už se staví dost obtížně) a ještě později i života. Zdali jej byl zbaven nebo se ho zbavil sám, o to se vedou od té doby v Bavorsku – někdy dost emocionální a nesmiřitelné – spory.

Letošní Bavorská zemská výstava se shora uvedeným názvem v onom nedodělaném – ale krásném - paláci Herrenchiemsee se tímto tématem zabývá také, dokonce se říkalo, že na ní budou prezentována nová fakta, ale nebyla, ale i tak je to celé pěkně udělané jako seriózní procházka historií bavorského království v rámci celoněmeckých dějin, s velkým magnetem Ludvíkem druhým a jeho story.

A když se – jako tomu bylo při návštěvě naší jednoty - povede počasí (zmokli jsme jen třikrát, pozn. redakce), tak cesta na Chiemsee za tímto účelem nikoho nezklame.

Horská túra Rotwand

31. července 2011

Když dříve – a není to tak dávno – někdo vyprávěl, že vystoupil na Rotwand, tak od nás sklídl jen shovívavý úsměv. Zdolání tohoto Hausbergu, tzn. kopce před branami Mnichova vysokého necelých 1.900 m bylo synonymem procházky pro rodiny s dětmi, kterých tam také bývalo vždy požehnaně. Jenže časy se mění a cesty se krátí, a tak jsme odhodili - dnes již nepřiměřenou - pýchu a že si tam jako vyběhneme.

Počasí nebylo nic moc, takže odpadl faktor přelidněnosti, což bylo dobře. Méně dobře už bylo, že v této souvislosti byly stezky rozbahněné a navíc chvíli před námi zřejmě použité větším stádem krav, které tyto stezky změnily v bahno bezedné, takže nezbylo než je opustit a prodírat se kosodřevinou, což se ukázalo jako pozitivní pro Zdeňka Fajkuse (foto vlevo), kterému při té příležitosti odpadly podrážky z obou(!) bot. Takže mohl túru předčasně skončit a odebrat se do jednoho z almů a to spolu s manželkou, která ho – zřejmě poprvé v životě – ochotně následovala. Což opět vyvolalo podezření, zdali Zdeňkova obuv nebyla již z domova preparována.

Ostatní se nějakým způsobem vydrápali nahoru, hlavně proto, že krávy závěrečnou část výstupu vzdaly a komunikace zeslábly. I počasí se trochu srovnalo, takže zeshora bylo i něco vidět.

V chatě pod vrcholkem jsme zjistili, že lidí na kopci není zase až tak málo, ale že jsou jen nerovnoměrně rozdělení a chata se navíc přestavuje, takže vytoužené občerstvení bylo až v nížině, kde jsme si museli potupně přiznat, že toho máme ten den docela dost, takže příště raději zase ten Matterhorn.

SOKOL PRAHA-STRAŠNICE: TŘETÍ CESTA

„ ... V roce 2000 jsme na Sjezdu bojovali, ale prohráli. Byli jsme vyškrtnutí a nám nezbyval nic jiného, než se zastavit a přemýšlet, co dál. V tu dobu jsme oproti ostatním jednotám měli nespornou výhodu, že se u nás soustředili lidé, kteří se nebáli odpovědnosti. Omladili jsme výbor lidmi, kteří již profesně něco dokázali a byli

ochotni usilovně pracovat ve prospěch jednoty.

Zcela jsme utnuli jakékoliv aktivity směrem z jednoty a plně jsme se soustředili na jednotu. V tu dobu jsem složil funkci župního náčelníka a zacílil jsem svou energii pouze na jednotu.

První bod, který jsme řešili, bylo, zda se ekonomicky udržíme. Členské příspěvky máme pro děti Kč 700 a pro dospělé 1.400 na rok a nechceme je zvyšovat. Výběr příspěvků pokryje tak čtvrtinu nákladů. Naštěstí máme možnost, část budovy pronajímat a to se nám daří. Navíc jsme dokázali hned od začátku čerpat granty.

A tak se stalo, že jsme jen nepřežívali, ale začali jsme se rozvíjet. Máme nové multifunkční hřiště s umělou trávou, nové podlahy v sále, na pódiu i v lodích. Nové osvětlení sálu, nové obložení, nové toalety i sprchy. Jinými slovy jsme za deset let totálně zrekonstruovali sokolovnu i s hřištěm.

V Praze jsme jediná jednota a možná i v republice, která to dokázala a to nejcennější je, že vlastníma silama. Vše je dobrovolné, nemáme jediného zaměstnance a obětavost v tomto ohledu je obrovská. I proto jsme ekonomicky nezávislí.

A nejvíce náš vzestup je vidět na akcích. Kromě pravidelného cvičení není měsíc, kdy děláme akci jak pro veřejnost, tak pro cvičitele apod.

Jsme malá jednota, ale počty členstva máme jako středně velká. Díky silné základně máme i silnou pomohatelskou skupinu, ze které se (moc si to přeje) zrodí silná cvičitelská generace.

Ježdíme na tábory, na kola, na vodu. Získali jsme od Ministerstva školství akreditaci ke školení cvičitelů. To jsou všechno věci, které nás posunuli tam, kde dnes jsme. Nechci, aby to bylo bráno jako vychloubání, ale rád bych, abyste znali naši pozici „suverénní jednoty“.

Pochopili jsme, že sokolem se nestane člověk zaplacením příspěvku, ale svým postojem a činy. Samozřejmě občas slyšíme narážky z ČOS na naši jednotu, ale my se nijak neodklonili od ideálů a směru, který nastavil Tyrš s Fügnerem.

Sám si myslím, že v této době ostatním jednotám nezbude nic jiného, než se vydat podobnou cestou.“

Patrik Borkovec, náčelník

Emigrantské děti

Jirka Landmann (37, automechanik)

Do emigrace jste přišli přes jugoslávsko-italskou hranici. Kolik Ti bylo tenkrát let a věděl jsi vůbec co se děje ?

Bylo mi tenkrát osm let. Táta nám vysvětlil, že pokud chceme vidět našeho strejdu, který již tenkrát v Německu žil, tak se musíme schovat v autě a být potichu, že jenom tak ho můžeme navštívit. Že se jedná o ilegální přechod hranice jsem samozřejmě nevěděl.

V Německu jsi začal chodit hned do školy. Jaké to je přijít do třídy a nerozumět ani učitelům ani spolužákům a jaké bylo přijetí ?

Přijetí bylo moc dobré jak od spolužáků, tak od učitelů, všichni se mi snažili co nejvíce pomoci, ze začátku jsem se učil jen jednotlivá slova a jinak jsem první týdný jenom seděl a poslouchal a dorozumíval se jen pomocí rukou a gestikulací.

Ještě stále hovoříš dobře česky. Máš české přátele?

České přátele mám jen známé od rodičů a samozřejmě naši rodinu – bratra, strejdu, tetu, bratrance.

Vychodil jsi školu a máš hezké povolání, které Tě baví. Máš ještě nějaký vztah k České republice?

Vztah už žádný mimořádný nemám, dětství a dospívání jsem prožil v Německu, v Čechách mám už jenom babičky a pár dobrých známých od rodičů. Celkově mohu říci, že jsem rád, že rodiče tenkrát ten – pro ně jistě nelehký a riskantní - krok udělali.

Citáty a názory

Velké věci se dějí tak prostě jako zurčení vody, proudění vzduchu, růst obilí.

Adalbert Stifter

Snažme se neposuzovat stávající společnost podle ideí společnosti zaniklé.

Charles de Tocquille

Zásadně odmítám hodnocení 90. let jako neúspěšné, odmítám debatu o tom, co se všechno poztrácelo.

Václav Klaus (převzato z Věstníku Sokola Sydney)

Program

srpen – prosinec 2011

- sa. 17.09.**   **výlet Elmau - Ferchensee**
sraz v 9.30 hod. u pošty ve Fürstenriedu
- so. 25.09.**   **mezinárodní turnaj v nohejbale**
10 hod. tělocvična ve Städtische Berufsschule, Luisenstraße 29 EH 2,
München (U-Bahn Königsplatz), přihlášky u Karla Pokorného
tel. 089/611 72 57 nebo e-mail: kpokorny41@aol.com
- stř. 05.10.**   **turnaj ve stolním tenise**
19 hod. ASZ Altstadt (zvonek „Kegelbahn“)
- so. 19.11.**   **SKV Open – 7. ročník kuželkového turnaje**
16 hod. ASZ Altstadt, přihlášky u Karla Pokorného (viz výše)
- stř. 07.12.**   **Mikulášská**
19 hod., ASZ Altstadt, s pohoštěním, organizují všichni

A k tomu každou první středu v měsíci...

od 19 hod. pravidelné koulení v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12

zVěstník vychází třikrát do roka. Redakce: Jitka Scholz, jitkascholz@aol.com
Sport- und Kulturverein Sokol München e.V. (VR 18462), založen 4. dubna 2004, člen Mezinárodního českého klubu. Adresa: SKV Sokol München e.V., c/o Jitka Scholz, Wittelsbacherstr. 32, D-82110 Germering, Tel. 089/840 26 39, Fax: 089/611 72 57, e-mail: jitkascholz@aol.com, www.sokol-muenchen.com. Další telefonní kontakty: Karel Pokorný (starosta a pokladník) 089/611 72 57 – Dušan Pokorný (místostarosta a náčelník) 089/310 98 342.
Bankovní spojení: Kreissparkasse München-Starnberg, BLZ 702 501 50, Konto 360 476 766